

MOJ UGAO >>>

IVAN BRKLJAČIĆ

BEMUS I OKO NJEGA!

Sećam se da sam prvi kontakt sa BEMUS-om imao još kao srednjoškolac, u jesen 1992. godine. To je bilo po mnogo čemu čuveno premijerno izvođenje kompozicije Vuka Kulenovića *Boogie*, za klavir i orkestar, što mi je ujedno bio i prvi svesni kontakt sa savremenom umetničkom muzikom, kao i sa pijanistom Aleksandrom Šandorovim. Sećam se da su mi zvukovi koji su mi tada sa scene „Kolarca“ dopirali do uha, a naročito prenaplašeni ritmovi, delovali kao da dolaze iz nekog drugog sveta. Nisam u tom trenutku shvatio tu muziku, ali se sećam da sam sa „Kolarca“ izašao u potpunom uzbuđenju. Ubrzo sam naučio, i prilično se navikao na to da se BEMUS svake godine otvara jednom novonapisanom kompozicijom domaćeg autora i to mi se veoma dopadalo. Taj prostor između BITEF-a (posle duge letnje pauze u umetničkom dešavanju) i skromnih kulturnih dešavanja u prednovogodišnjem ludilu bio je odlično ispunjen Muzičkim svečanostima, koje pri tom garanto-

vano počinju nečim novim. Da, te dve-tri nedelje u oktobru zaista su svečane za mene. Bile, a i sada su! Pored ovog prvog udara sa Kulenovićevim *Boogijem*, svaka godina imala je neku svoju poslasticu. Naravno, kao već upisan student kompozicije, poseban akcenat stavljao sam na premijere Mihajlovićevog *Mementa*, 1993, pa Trajkovićevo klavirskog koncerta iz 1994. sa Aleksandrom Madžarom za klavir. Sećam se da su na tom koncertu Beogradske filharmonije, pored Trajkovićeve, bile još i dve kompozicije Vase Mokranjca. Iz ove perspektive takav program deluje unikatno, možda i neponovljivo! Zatim pamtim premijeru Hoffmanovih kompozicija *Znakovi* i *Musica concertante*, Despićeve *A cinque*, Erićevog *Oberona*... To su sve bile porudžbine BEMUS-a koje i dan-danas svojom snagom odzvanjaju u mojim ušima! Vremenom su porudžbine nekako odgurnute u drugi plan. Ne znači da ih nije bilo, ali nije više bilo tolika žara i energije oko njih. Možda bi ovogodišnje otvaranje BEMUS-a sa novom Erićevom kompozicijom moglo da

Ivan Brkljačić, magistar kompozicije, dobitnik Mokranjčeve nagrade, zaposlen je na Fakultetu muzičke umetnosti u Beogradu. Kompozicije su mu izvođene širom Evrope i u Južnoj Americi. Bavi se i komponovanjem muzike za pozorišne predstave. U poslednje dve godine deluje i u ulozi selektora programa Međunarodne tribine kompozitora.

nas vrati starom uzbuđenju! Godine 2002. bilo je i prvo drugačije otvaranje BEMUS-a sa Kronos Quartetom u Centru „Sava“. To je bio jedan potpuno novi koncept, kamerni, a opet monumentalan doživljaj, sa *Beskrajnom Panonijom* Aleksandre Vrebalov, čija mi se muzika tako lako podvukla pod kožu da i dan-danas osetim njen vojvođanski melos u sebi. Sećam se da nam je BEMUS nekoliko puta prvi nagovestio šta će od naše muzike zvanično biti proglašeno najboljim. Tu mislim na Mokranjčeve nagrade Anje Đorđević za operu *Narcis* i *Eho*, kao i za *Zoru D* Isidore Žebeljan. Obe kompozitorke su svoje (beogradske) premijere imale upravo na BEMUS-u. Pored pomenutih događaja pamtim i koncerte koji su publiku ostavljali potpuno bez teksta, i to nekoliko dana (a reklo bi se i godina) posle njihovog održavanja. Jedan od njih je nastup Safri Dua iz Danske 1996. To su udarači koji su nam pokazali da je i naglavačke moguće svirati! Takođe, iz 2003, Kamerni barokni ansambl „Il Giardino Armonico“, sa dirigentom flautistom koji mi je prvi put uživo pokazao i dokazao da se dirigovanje igra, a ne samo maše. Pamtim i mladu harfistkinju, tinejdžerku iz Rusije Varvaru Ivanovnu, koja je sa potpunom lakoćom, bez trunke

grča svirala repertoar od Bacha, pa redom, sve do Ravela i Hindemitha. Aplauz posle koncerta trajao je gotovo koliko i polovina njenog nastupa.

Među ljudima koje BEMUS zanima i koji idu na koncerte čujem da sve više postoji dilema da li je dobro što se „Svečani prostor“, koji je godinama bio namenjen isključivo umetničkoj, klasičnoj muzici, lagano sužava i sve više daje na korišćenje drugim muzičarima i žanrovima (jazerima, pozorišnim manifestacijama, izložbama...). Koliko je dobro a koliko ne to što se od 2006. BEMUS očigledno menja, videćemo. Tada se prekopio sa BITEF-om i od tada konstantno razvija svoje koketiranje sa pozorištem. Od prošle godine je u koncertnom prostoru i Jazzy BEMUS. To otvara brojna pitanja. Da li je to neminovno komercijalni potez kojim se publika uvlači u svečanosti? Da li će klasika izgubiti svoj identitet? Da li je to dopustivo? Da li, da li, da li? Neka BEMUS pokaže...

I još jednom: da li se zaista dovoljno radi na tome da se u dvomilionskom gradu makar jedan odstoj ljudi u potrebnoj meri informiše o tome da se oko njih svake godine odvijaju lepi i svečani dani muzike, pred kojima smo sada, baš po četrdeseti put?

Priredila Z.K.

„Ebene“